

*Kdo věří v Syna má život věčný, ale kdož jest
nevěřící Synu, neužije života, ale hněv Boží zůstává
na něm.
Jan 3, 36*

Náhrobní kámen

Za hřbitovní bránou,
uprostřed kamenných zdí,
bezpočet mužů, žen a dětí tiše spí.
Náhrobní kámen
nese jejich jméno,
den zrození a den úmrtí.

Větvička, křížek,
kalich, Bible a drobný citát
mnohdy prozradí,
jaký to člověk byl,
zda věřil, nebo nevěřil.

Tiše tu leží mužové,
ženy a děti.
Bohatí a chudí,
opuštění, opovrhovaní,
zapomenutí nebo milovaní,
a vzpomínání.

Jedni šli životem sami,
druzí se o víru v Boha opírali.
Statečně bojovali svůj boj.
Viděli svoji slabost,
věřili v Boží moc a milosrdenství.

Skrze víru vybojovávali království.
Skrze víru činili spravedlnost.
Skrze víru docházeli zaslíbení.
Skrze víru zacpávali ústa lvům.
Skrze víru v silného Boha!
Stateční mužové,
ženy a děti!
Věřili tehdy,
a mnozí věří i dnes.
V mocného Boha,
Hospodina zástupů.

Skrze víru prochází životem
jako smutní,
avšak se vždycky radují.
Jako chudí,
avšak mnohé zbohacují.
Jako nic nemající,
avšak všemi věcmi vládnoucí.

Sluníčko se sklání k západu.
Hřbitovní svíčka
na vedlejším hrobě hasne.

V tom jako zlatá tužka
sluneční paprsek!
Do náhrobního nápisu
na mramorové desce zaryla se,
a rozzářila ta slova milá,
věčně živá.
„... kdo věří v Syna,
má život věčný!“

A vrstva zlatého listí
na šedém hrobě zazářila,
jak kdyby nad ním stála
Boží sláva.

„...kdo věří v Syna,
má život věčný!“

Ta slova jsou věrná
a pravá.